

Сега да ся заврѣнемъ на земѣ-тѣ та да видимъ какъ става день и нощъ и какъ става та имамы едно по друго пролѣтъ, лѣто, есенъ и зима.

Ніе казахмы, че земя-та обыкала около слънце-то, а заедно ся врьти и около себе като нѣкой си хороигрець, кой-то ся врьти около себе и въ сѣщо-то врьмя обыкала наоколо изъ стаѣ-тѣ.

Доклѣ ся заврѣти земя-та около себе минувать ся *двадесѣтъ и чешыре часове* и става день на нощъ. Слънце-то освѣтлява само половинѣ отъ земѣ-тѣ, а друга-та ѣ половина остая неосвѣтлена, защо-то земя-та е валчеста като клѣбо.

На освѣтленѣ-тѣ половинѣ е видѣло или *день*, а на неосвѣтленѣ-тѣ половинѣ е тъмно или *нощъ*. Нѣ земя-та не ся запира, а все ся врьти, та малко по малко на тъмнѣ-тѣ половинѣ става видѣло или день, а пакъ видѣла-та половина влиза на тъмно и така нататѣкъ става рядомъ день и нощъ.

А защо-то земя-та ся врьти отъ западъ камъ истокъ, то намъ ся чини, че слънце-то и звѣзды-ты изгрѣвать отъ истокъ па врьвать та захождать на западъ. Нѣ тука ни лѣже око: слънце-то и звѣзды-ты нито изгрѣвать, нито пѣтувать, нито захождать, а наопаки земя-та ся врьти отъ западъ камъ истокъ. За да разберете това по-добрѣ азъ щѣ Ви кажѣ единъ примѣръ.

На единъ кѣтъ у однѣ тъмнѣ стаѣ окачѣте едно кандилце, па земѣте въ рѣкѣ нѣщо валчесто, напр. однѣ тыквѣ, на коѣ-то да ся тури да лази една мравка. Ако ся запрете сега прѣдъ кандилце-то на срѣщный кѣтъ у стаѣ-тѣ, па-врьтите камъ кандилце-то тыквѣ-тѣ, щете видите, че на половинѣ-тѣ тыквѣ, додѣ-то хваща свѣтлинѣ отъ кандилце-то, ще е видѣло, а на другѣ-тѣ половинѣ ще е тъмно, и